

ikke alene i Kvantitet er langt ringere, men ogsaa i Risikoen ikke løber nær saa højt op. Det løber i Størrelse op til 1,170,000 Kr., og det andet til 1,500,000 Kr.; men dernæst er det kun givet som midlertidigt Laan, og endelig er der gennem Velsen af dette Laan erhvervet en Ret, som snart kan løbe ud til at overtage Banerne, uden at Eierne faae Guld eller Skilling. Naar man altsaa uden videre vil udtale sig, som om det, jeg har gjort i Mai eller Juni f. A. — jeg husker ikke naar — var det Samme, som Finantsudvalget ikke vilde gaa ind paa i December 1877, er det fuldstændig urigtigt; men hvad der er endnu urigtigere eller mere vilblydende, er, naar det siges, at jeg to Gange har henvendt mig til Finantsudvalget om en saadan Laanefag og to Gange faaet Afslag. Naar man blot vil gjøre sig bekendt med de mellem Udvalget og mig vekslede Skrivelser, vil man strax se, at der sidste Gang ikke fra min Side med et eneste Ord har været ymtet om Laan og heller ikke i det Svar, jeg fik, var Spor af noget Afslag derpaa. Der er kun en Udtalelse om, at Finantsudvalget som saadant ikke anser sig bemyndiget eller kompetent til at frentomme med nogen Udtalelse om, hvad der overhovedet skulde gjøres for at redde Statskassens Tilgodehavende i Banerne, eller om dette særlig skulde ske ved Kjøb ved Auktion af Banerne. Finantsudvalget udtaler derom, at det ingen Competence har dertil og henviser iøvrigt til Forhandling med Rigsdagen, og det er det, det ærede Medlem uden videre gjentager for Thinget her, som om jeg anden Gang har henvendt mig om Laan og faaet Afslag. (Holstein-Ledreborg: Ikke paa nogen Maade!). Saa maa mit Dre have svigtet mig, da det ærede Medlem talte. Det ærede Medlem sammensatte sig til sidst Hovedresultatet af sine Udtalelser saaledes, at ved dette Laan havde Staten opnaaet Intet, Kommunerne opnaaet Intet, Amtsraadet tabt, kun Banken og de to Garanter vundet. Jeg tvivler ikke om, at det er det ærede Medlems Mening med Hensyn til Balancens Opgjørelse; min er det selvfølgelig ikke. Staten har vundet og kan sætte sig i Besiddelse af disse Baner for en uforholdsmæssig lav Sum og iøvrigt paa de Vilkaar, det behager den, naar den blot vil. Kommunerne have opnaaet, at de ikke ved Fuldbyrdsvelsen af en Svangsauktion og ved, at en Prioritetshaver sætter sig i Besiddelse af Banen, definitivt tabe Alt af de store Bidrag, de have ydet til Banen. Amtsraadet har vundet Lid. Amtsraadet har Intet tabt, idet Amtsraadet ogsaa forud var Garant for dette Beløb 330,000 Kr. Det ærede Thing vil jo af det Meddelte have set, at Forholdet paa ingen Maade er det, at Amtsraadet i Forening med 2 private Mænd var Garant. Forholdet er ganske simpelt det, at Amtsraadet var Kautionist for det samme Beløb, som de 2 Garanter vare Selvfylbnerkautionister for. Vedkommende Laangiver fordrøede nemlig i

sin Tid ubetinget Selvfylbnerkaution, medens Amtsraadet kun vilde give Kaution og ikke Selvfylbnerkaution. To Bestyrelsesmedlemmer offrøede sig altsaa ved at gaa ind paa at være — om jeg maa kalde det saa — „Stødpude“ mellem Kreditor og den virkelige Garant. Det er simpelt hen Sammenhængen dermed. Hvorvidt Banken skulde have vundet ved denne Forretning, derom turde Meningerne være meget delte. Jeg har i det Mindste haat et Indtryk af, at Banken, den Kreditor, der gjorde Eksekution, paa ingen Maade havde nogen Ulyst til at komme i Besiddelse af Banen for sin Prioritet. Det staa altsaa saaledes, at Banken efter sin egen Formening aldeles ikke har vundet ved den Ordning, der fandt Sted.

Bønløffe: Det er det samme Punkt, som den ærede Finantsminister nu sluttede med, som jeg ogsaa vil sige et Par Ord om. Der er ganske vist intet Indstillings- eller Afstemningspunkt, men jeg kan dog ikke lade være at sige et Par Ord, da jeg hidtil i denne Sag har indtaget et noget forandret Standpunkt fra mine Meningsfæller i Finantsudvalget. Jeg skal strax paa Forhaand indrømme, at, dengang Finantsministeren kom Selstabet til Hjælp med et Laan, troede jeg ikke, at han vilde være kommen os til Hjælp paa den Maade. Jeg indrømmer, at jeg ansaa den ærede Finantsminister for tildels bunden ved den saakaldte Overenskomst med Finantsudvalget; men paa den anden Side var det mig bevidt, eller i alt Fald havde jeg en levende Fornemmelse af, at det var Finantsministerens Hensigt i sidste Dieblit at komme Selstabet til Hjælp. Finantsministeren har heller ikke lagt Skjul derpaa, han har i Udvalget sagt, at han vilde vide til enhver Tid at hælde Statskassens Løv i enhver Henseende. Det forekommer iøvrigt mig, at den Udtalelse, som frentom fra den ærede Ordfører i denne Sag, som noget for sig selv den nemlig, at dette Baneanlæg burde ikke have været iværksat, før man forud havde været fikket paa et uopstigeligt Laan til denne Bane. Havde det været det ærede Medlems eller det ærede Things Afgørelse eller Hensigt dengang, at det skulde have været saa, hvorfor da ikke betinge det i Loven? Men det blev ikke med et Ord nævnet ved hele Behandlingen af det Lovforslag, ja, det blev ikke nævnet af de Medlemmer, som tildels vare imod selve Loven. Jeg siger som den ærede Finantsminister, at selv om det var sket, og selv om det var blevet en Betingelse for Banens Paabegyndelse, at Pengene skulde have været sikrede, saa var det sket, thi Bestyrelsen havde allerede sikret sig at kunne staa alle Pengene, nemlig ved Salg af Preferenceaktier med Aktionærværens Tilladelse til at have folgt disse til en bestemt Kurs, som de ogsaa kunde have folgt dem for. Men der indtraadte senere